

Imaginary Numbers (2025) - Geert Belpaeme

Dans in Brugge

In *Imaginary Numbers* zoeken twee clowns op een wip uit of ze de wereld kunnen uitdokteren door te tellen. Waarom grijpt theatermaker Geert Belpaeme na zijn voorstelling *Please (don't) let me be (mis)understood* (2023) opnieuw terug naar clowns, en wat hebben clowns met wiskunde te maken?

Geert Belpaeme vertrekt voor zijn voorstellingen graag vanuit filosofisch bronmateriaal. Voor *Sprachspiel* was dat Ludwig Wittgenstein, voor *First* Friedrich Nietzsche, Jakob Johann von Uëxkull inspireerde *De dieren* en voor *Imaginary Numbers* was *Numbers and Numbers* van Alain Badiou de belangrijkste inspiratiebron... Na een onderdompeling in filosofische lectuur, gaat Geert de vloer op als speler, waar hij zoekt naar lichtvoetige vormen en figuren die die ideeën-werelden kunnen belichamen. Hij laat de sérieux en de coherentie van het bronmateriaal achter zich en maakt in zijn voorstellingen ruimte voor paradoxen, een open niet-weten en onnozele grappes.

Geert Belpaeme's artistieke taal heeft altijd al geschipperd tussen dans en theater, en ze vloeit altijd in de eerste plaats voort uit zijn verbeelding als speler. Wat Geert als speler kenmerkt, is dat hij een liefde voor vorm en abstractie die we eerder met dans associëren, combineert met een hier-en-nu aanwezigheid en betekenis-spel dat eerder theatraal is. Clownerie verenigt veel van deze kwaliteiten. Toen Geert ontdekte dat hij als performer misschien wel in de eerste plaats een clown was, was dat een revelatie. Het gaf hem een concreet performatief referentiekader om zijn werk als maker en speler aan af te toetsen. De clown bleek bovendien een gedroomd ontmoetingspunt met Estefanía Álvarez Ramírez, die de wereld van de clown vanuit dans en choreografie betreedt.

Wanneer we een clown aan het werk zien, worden dagelijkse handelingen, zoals iets oprapen of opmeten, ineens complex. Het is alsof iedere handeling – qua logica, qua fysieke coördinatie – nog uitgevonden moet worden. De clown stelt vanzelfsprekendheden in vraag.

Naast handelingen, lijkt de clown ook zichzelf voortdurend te moeten uitvinden. De clown buitelt en grapt, lijkt soms zelfs een vrij concrete persoonlijkheid te hebben, maar het is alsof hij al deze vormen alleen maar uitprobeert, alsof hij hoedjes opzet en weer weggooit.

Ook de relatie van clowns tot de wereld is hoogst instabiel. Clowns slagen er niet in om mee te draaien in systemen. Daarin leunt de clown aan tegen de slapstick-figuren uit stille films. Zoals Charlie Chaplin de disfunctionele verhouding van de mens tot de moderne wereld wist te vatten door zich door de raderen van een fabriek te laten mangelen, zo kan ook het gestuntel van de clown een vorm van systeemkritiek zijn. Die systemen kunnen politiek of economisch zijn, maar wat Belpaeme en Álvarez Ramírez als clowns op zijn kop zetten, is nog basaler. Wat gebeurt er als we tegen de eenvoudigste bouwsteentjes van onze logica aanschoppen? Stuikt het huisje dan in elkaar? En wat krijgen clowns gebouwd met de brokstukken van dat huisje?

In de clown vindt Belpaeme een belichaming van de weerbarstigheid van de werkelijkheid tegenover de simplificerende schema's waarmee we grip proberen te krijgen op onze werkelijkheid, door haar te tellen bijvoorbeeld.

Had de kwantummechanica een gezicht, er stond wellicht een clownsneus op.

Geschreven door Bosse Provoost

Bedankt dat je *Imaginary Numbers* bijwoonde.

We hopen dat je ervan hebt genoten

en verwelkomen je graag terug op één van onze volgende evenementen. Alle info via kaap.be.

Hierboven delen we graag wat omkaderende info over de voorstelling.

concept & creatie: Geert Belpaeme

spel: Geert Belpaeme & Estefanía Álvarez Ramírez

dramaturgie: Marie Peeters

licht: Ezra Veldhuis

beeldregie: Bosse Provoost

coach performance: Piero Ramella

coach circus: Raff Pringuet

spreiding: Good Company

productie: l'hommm

coproductie: Circuswerkplaats Dommelhof & Perpodium

ism: Miramiro, BUDA, Stuk, De Nieuwe Vorst, c o r s o en KAAP

Thank you for attending *Imaginary Numbers*.

We hope you enjoyed it and look forward to welcoming you back at one of our upcoming events. Find all information at kaap.be.

Below, we'd like to share some background information about the performance.

EN

In *Imaginary Numbers*, two clowns on a seesaw try to figure out whether they can make sense of the world by counting. Why does theatre-maker Geert Belpaeme, after his performance *Please (don't) let me be (mis) understood* (2023), once again return to clowns—and what do clowns have to do with mathematics?

Geert Belpaeme likes to base his performances on philosophical source material. For *Sprachspiel*, that was Ludwig Wittgenstein; for *First*, Friedrich Nietzsche; Jakob Johann von Uëxküll inspired *De dieren*; and for *Imaginary Numbers*, Alain Badiou's *Numbers and Numbers* was the main source of inspiration. After immersing himself in philosophical reading, Geert takes to the stage as a performer, searching for light-hearted forms and figures that can embody these worlds of ideas. He leaves behind the seriousness and coherence of the original material and creates space in his performances for paradoxes, open-ended not-knowing, and silly jokes.

Geert Belpaeme's artistic language has always balanced between dance and theatre, and it always stems first and foremost from his imagination as a performer. What characterizes Geert as a performer is that he combines a love of form and abstraction—qualities we tend to associate with dance—with a sense of presence and play with meaning that belongs more to theatre. Clowning brings many of these qualities together. When Geert discovered that, as a performer, he might first and foremost be a clown, it was a revelation. It provided him with a concrete performative framework against which to measure his work as both maker and player. The clown also turned out to be a perfect meeting point with Estefanía Álvarez Ramírez, who approaches the world of clowning from dance and choreography.

When we watch a clown at work, everyday actions—such as picking something up or measuring something—suddenly become complex. It is as if every action, in terms of logic and physical coordination, still needs to be invented. The clown questions what we take for granted.

Beyond actions, it seems the clown must also constantly reinvent themselves. The clown tumbles and jokes, sometimes even appearing to have a fairly concrete personality, yet it is as if they are merely trying out these forms—as if putting on hats and taking them off again.

The clown's relationship to the world is also highly unstable. Clowns fail to function within systems. In this, the clown resembles the slapstick figures of silent films. Just as Charlie Chaplin captured humanity's dysfunctional relationship to the modern world by being swallowed up by the gears of a factory, the clown's fumbling can also be a form of system critique. These systems can be political or economic, but what Belpaeme and Álvarez Ramírez upend as clowns is even more fundamental. What happens if we kick at the simplest building blocks of our logic? Does the little house collapse? And what can clowns build with the rubble?

In the clown, Belpaeme finds an embodiment of the resistance of reality against the simplifying schemes through which we try to grasp it—by counting it, for instance.

If quantum mechanics had a face, it would probably be wearing a clown's nose.

Text: Bosse Provoost